

Úvodní slovo (rev 7.8.2023)

Předcházející část: Předmluva

Je tendence informace rozdělovat, zejména v akademické a klinické vědě a praxi (Hawkins, 2006, „Paradigm Blindness (Paradigma slepoty)“). Tyto oblasti se postupně oddělují od duchovních principů a skutečností, které jsou následně také izolovány od hloubkové psychologie, psychoanalýzy a skupinové dynamiky. Psychofarmakologický výzkum pokračuje ve svém vlastním vývoji nezávisle na všech výše uvedených, stejně jako pokročilá teoretická fyzika a vznik nelineární dynamiky a teorie chaosu. Každá disciplína se vyvíjela v rámci omezení svých vlastních parametrů, protože neexistoval žádný kontext ve vhodné dimenzi, který by zahrnoval všechny z nich, dokud nevznikla klinická věda výzkumu vědomí. Ta poskytla společný referenční kontext a všudypřítomné paradigma reality pomocí nyní známé „Mapy vědomí“ (Hawkins, 1995, Moc vs. Síla).

Tradiční vědy byly omezeny na lineární dimenze a primárně na newtonovský koncept příčiny a následku, který patří do úrovně vědomí 400+ (viz mapa, str. 3, kapitola 1), zatímco zkušenostní realita je nelineární a subjektivní (a vychází z úrovně 500 a výše). Fenomény jsou důsledkem aktualizace potenciálu, což je proces, při němž je obsah součástí celkového kontextu. Léčení je tedy výsledkem nejen klinických procesů, ale také celkových biologických potenciálů, které se často neobjevují bez neviditelné síly duchovní orientace. Výsledky chemie se dají v rámci předvídatelné newtonovské vědecké disciplíny (lineárního obsahu) očekávat, ale ozdravení zdraví velmi usnadňuje neviditelná síla duchovních dimenzí záměrem samotného vědomí (nelineárního kontextu).

Klinická moc a vlivný dopad duchovního kontextu je velmi dobře vidět na milionech lidí, kteří byli vyléčeni z beznadějných onemocnění, na členech celosvětových organizací založených na víře, mezi které patří Anonymní alkoholici a Kurz zázraků (ACIM). Vzhledem k tomu, že základní principy zotavení jsou založené na víře a jsou mimo paradigma reality akademické vědy, jejich význam nebyl studován ani chápán, protože akademická věda se zabývala pouze obsahem, nikoli kontextem. Objev Heisenbergova principu neurčitosti nakonec přinesl respekt pro rozpoznání skutečnosti a vlivu účinků samotného vědomí. Síla záměru tak byla uznána jako důležitý kritický faktor při katalýze potenciálu do aktuálnosti. (Viz Stappův *Mindfull Universe* (Vědomý vesmír) pro korelaci kvantové teorie, vědomí a záměru.)

Následující část: Úvod